

Ανοιχτό γράμμα στην πλειοψηφία της ΠΟΣΔΕΠ

Αποχαιρέτισε την Αλεξάνδρεια που χάνεις

Νιώθω θλίψη και ντροπή από τη συμμετοχή μου στην τελευταία συνεδρίαση της Δ.Ε. της ΠΟΣΔΕΠ στις 27-11-2010. Θλίψη και ντροπή για την απόφαση που πήρε, για τις αποφάσεις που αρνήθηκε να πάρει.

Με την απόφαση της η πλειοψηφία της ΠΟΣΔΕΠ εγκατάλειψε το Δημόσιο Πανεπιστήμιο στην τύχη του και πρόδωσε τις νέες γενιές, των παιδιών που αποκλείονται από την μόρφωση, των παιδιών που μετά από μια ταχύρυθμη κατάρτιση σύμφωνα με τις πρόσκαιρες ανάγκες των επιχειρήσεων, θα γίνουν φτηνοί και αναλώσιμοι εργαζόμενοι και θα παραδοθούν χωρίς κανένα δίχτυ προστασίας στις αμείλικτες αγορές.

Απέναντι στο γνωστό κατάπτυστο κείμενο διαβούλευσης της κυβέρνησης η πλειοψηφία της ΠΟΣΔΕΠ διάλεξε να έχει τη "σοβαρή και υπεύθυνη στάση" της συμμετοχής στο διάλογο με δικές της προτάσεις. Αρνήθηκε σθεναρά να απορρίψει το κείμενο ως βάση διαλόγου και να ζητήσει να αποσυρθεί (όπως έχουν κάνει όλοι οι σύλλογοι ακόμη και πολλά τμήματα, Σύγκλητοι, και η συντηρητική σύνοδος των πρυτάνεων). Κυβέρνηση και ΠΟΣΔΕΠ θα συναντηθούν κάπου στη μέση του δρόμου ή μάλλον πιο κοντά στις προθέσεις της κυβέρνησης. Και θα είναι και οι δυο ευτυχείς γιατί οι απόψεις τους επεκράτησαν.

Ξέρω συνάδελφε πρόεδρε, θα ήθελες ως συνήθως να με διακόψεις, τα ξέρουμε όλα αυτά, τα έχουμε ακούσει χίλιες φορές, θα μου 'λεγες. Όμως εγώ επιμένω ακόμη να μιλήσω στη συνείδησή σας. Γιατί έρχονται κάποιες στιγμές που οι φιλοδοξίες, η εξουσία, το χρήμα, φαντάζουν λιγότερο σημαντικά και τότε τη συνείδηση μας αγγίζει η ενοχή. Αναρωτιέμαι ήταν τόσο ανεδαφικά και μάταια τα ιδανικά και οι αγώνες της νιότης μας. Όταν με ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές, ο κοινός μας τόπος ήταν το αίτημα για Δημοκρατία, Κοινωνική Δικαιοσύνη, δημόσια δωρεάν Παιδεία. Και κοινωνική δικαιοσύνη σημαίνει δικαιοσύνη για το σύνολο, για το λαό, για τους πολλούς, και όχι δικαιοσύνη των επιχειρήσεων, δικαιοσύνη της εκλεγμένης κυβέρνησης, Θόδωρε, παλιέ μου φίλε.

Τις γενιές της μεταπολίτευσης, σφράγισε το κεντρικό αίτημα του Πολυτεχνείου: Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία. Σε αυτές τις γενιές ανήκουμε σε αυτές τις γενιές ανήκε τε. Οφείλουμε στους νέους της χώρας αλλά και τιμώντας το παρελθόν μας να υπερασπιστούμε τη δημόσια Παιδεία, τα εργασιακά δικαιώματα, τις δημοκρατικές ελευθερίες. Και οφείλουμε να μη συμμετέχουμε σε αυτό το θέατρο του παραλόγου που σκηνοθετεί η κυβέρνηση. Όπου, κρατώντας το σοσιαλδημοκρατικό σκηνικό, παίζει το έργο του πιο άκρατου νεοφιλελευθερισμού.

Η πικρία που διακατέχει το γράμμα μου δεν είναι πικρία για την ήττα της παράταξης μου στην τελευταία ψηφοφορία. Είναι πικρία για την ήττα της Παιδείας. Είναι πικρία για την ήττα της Δημοκρατίας.

Σας χαιρετώ

Ρια Καλφακακου

Υ.Γ. Ίσως γελάσετε συγκαταβατικά με το γράμμα μου. Δεν πειράζει. Έχουμε πολύ καιρό για δάκρυα